

**Generalul Mihai Corneliu Lungu –
Sărută primul drapel de luptă al D. 11 I. – 16.08.2006**

Pe 4 decembrie 2023 primim vestea tristă a înrolării la Oastea Celestă a DOMNULUI a generalului mr.(rtr.) Mihai Corneliu Lungu. A sosit acest unic moment în care cel mai potrivit de despărțire este: **ADIO ! Steagul de luptă al GĂRZII DE ONOARE** a coborât în bernă. Camarazii înlăcrimați au păstrat, joi 7 decembrie, momentul SOLEMN al despărțirii. La ora 13.00, la biserica Militară Sf. Gheorghe din Oradea, trupul neînsuflețit a fost catafaltat pe afet de tun, și în procesiune funebră dus spre locul de veci unde Gornistul a sunat pentru ultima oară semnalul: **LINIȘTE!**

REMEMBER ... CAMARADE !

Aceste două cuvinte le-a spus **Generalul Maior (rtr.) dr. MIHAI CORNELIU LUNGU** cu sinceritate și plăcere în ambele sensuri: și când a fost sărbătorit și când a participat la evenimentele în care s-a implicat activ. Pentru a sublinia meritele militare, culturale și științifice pe care distinsul general le-a adunat în colecția sa de amintiri, în cei 83 ani de viață (n. 6 aprilie 1940, Sibiu), din care mai bine de 65 în uniforma de ostaș al ȚĂRII, ne-ar trebui mult timp. Ori acum condeiu scriitorului

se moaie de emoția clipei. Gândurile curg în torent de-a valma. Clipa, mai ieri îndestulătoare, astăzi se adună și se rezumă într-o tristă lacrimă pe obraz.

În rezumat: viața domniei sale a fost rostuită între Datoria față de Țară și grijile familiei. Crezul său de viață se rezumă în alese cuvinte pentru liniștea propriului eu și pentru camarazii creatori de fapte și trăiri. Munca nu o considera săpată numai în fulgul amintirilor, ci în „*piatra marmorată, durabilă a sufletului românesc*”.

Peste toți cei care au îmbrăcat haina tristeții scriem cu majuscule acest coplesitor de dureros: ADIO! Nu știu exact cât și cum a suferit, dar știu că a avut **verticalitatea** de-a trece peste toate încercările vieții. Convins că trecerea timpului l-a resimțit cu sensibilitatea inimii și tristețea ochilor, văzând cum i se năruie idelurile sale, odată cu plecarea prematură a copiilor Călin și Sorana. A rămas sprijinit dedicat pentru cei 5 nepoți și nepoate.

A învățat meseria armelor la Liceul Militar „Dimitrie Cantemir”, Școala de Ofițeri de Infanterie „Nicolae Bălcescu” – ofițer cercetaș, Academia Militară, Colegiul Național de Apărare și Colegiul NATO, la Roma. A fost pe rând comandant pluton și Batalion cercetare (Târgu Mureș), comandant de Regiment (Beiuș), loțiitor și comandant de Divizie, în Craiova, București și Oradea. A absolvit facultatea de drept din Cluj și susținut doctoratul în materie. A lucrat în diplomatie și s-a zbatut ca osemintele Generalului Erou Gheorghe Avramescu să fie repatriate de la Budapesta la Cluj. Ca ultimul comandant al D. 11 Mc. „Carei” (1990-1994) a fost energetic, hotărât, lipsit de prejudecăți. A avut o involuntară reținere, ca să nu spun repulsie, la tot ce este nedreptate, familiarism, nepotism, lipsa valorii, superficialitatea. Climatul creator și de elan pentru eficiență, răbdare, rezistență la suferințele înfruntate, sunt calități care i-au dat forța de a fi în primele rânduri, pentru confruntarea cu privațiunile, care într-un fel, sunt însăși emblema vieții militare, fac parte din profesia de OSTAȘ.

Generalul maior (rtr.) dr. MIHAI CORNELIU LUNGU, a fost primul Inspector general al Armatei Române, după 1990, Atașat militar al apărării României la Budapesta, membru al Asociației Naționale a Cavalerilor de Clio. De numele domniei sale vor rămâne ca embleme: Bustul General Traian Moșoiu și Monumentul Voievodului Mihai Viteazul din Oradea, Muzeul Militar Național „Regele Ferdinand I” – Filiala Oradea, precum și implicarea ca membru fondator de organizații culturale.

Remember camarade..., Generalul Mihai Corneliu Lungu, a trăit ca și noi neliniștea sunetului de goarnă, ce chemă la alarmă! Cu privirea ațintită la dunga orizontului tricolor de la hotarul de vest, sever și ordinul ferm, ordinul său excludea orice șovăială. Crezul său ostășesc era dat de formula: *mai multă transpirație în pregătire, mai puține pierderi în luptă !* Dumnealui nu a cerut niciodată nimic pentru sine. Trăia pentru performanța colectivă. Și dacă, în situații delicate, a încercat să supraviețuiască a făcut-o numai pentru că a vrut și dorit să fie folositor Patriei.

La întrebările vieții răspunsul său era direcționat de interes și responsabilitate, ca expresii a capacității intelectuale și a disponibilității pentru educație și maniere. Îndemnurile către tineri vizau: „**demnitatea**”, cu deschidere spre celălalt. Se prenumără printre acea a căror marș cadențat a fost legat de rădăcinile neamului. Și parcă îl aud cum spunea: „*la vârsta tâmpelor argintii rămânem nostalgici tinereții noastre, a minunatelor clipe petrecute în cadrele active ale armatei române, a datoriei împlinite*”.

***La despărțire, rugăm pe Bunul Dumnezeu să-l aibă în Oastea sa de suflete vrednice !
Cu regret și durere îi DĂM UN ULTIM ONOR de ADIO !***

Colonel (rtr.) dr. Constantin Moșincat